

самий Осоговски мѣнастиръ, който се намѣрва въ Скопский санджакъ, около Криворѣчна Паланка.

Сърбский историкъ Иванъ Раичъ въ своята история казва, че сърбската земя се простира на югъ до Шаръ-Планина и Македония. На друго едно мѣсто тоя почтенъ сърбски историкъ, като говори за военний походъ на Янко Хуниади противъ турцитѣ на 1447 год., изрича се така: *Янко*, „совокупивъ воинства своего, преходитъ съ ними въ Миссію, отходитъ оттуду и въ Българску страну къ Видину. Не многи ту пробавивъ дни, спѣшитъ на *Косово Поле, еже съ Българією граничитъ*“¹⁾. Оттука се види, че и Иванъ Раичъ, е считалъ Скопската областъ българска земля, а не сърбска, макаръ и да е зналъ твърдѣ добръ, че сърбитѣ по едно врѣме, въ 14-й вѣкъ, сж господарували тамъ. А Иванъ Раичъ е билъ съврѣменникъ на Иеромонаха Кирилла Тетовца.

Ние можемъ да приведемъ и още много други такъви свидѣтелства, които доказватъ, че, токо речи, прѣзъ хилядо годинъ Скопскитѣ, както и другитѣ Македонски словѣне всякога сж се наричали българе, и че тѣ не сж се отричали отъ това си народно име и въ Душаново врѣме²⁾, когато бѣха принудени да слугуватъ на различни сърбски *пронияри* и *башиници* (спахии и дере-бейове). Но намѣрваме, че и приведенитѣ вече свидѣтелства сж доста за да разсѣятъ ония недоумѣния, които сж накарали г-на Новаковича да мисли, че Кирилъ Тетовецъ не се е нарекалъ самъ българинъ, но така го е нарекалъ нѣкой Пещъ-Будински корректоръ. Излишно е да казваме, че ако г-нъ Новаковичовитѣ прѣдположения за Пещъ-Будинский корректоръ излѣзатъ вѣрни, то тоя корректоръ безъ друго е билъ сърбинъ, защото може да се докаже, че Кирилловото „Огледало“ е минувало въ Пещъ-Будинъ само прѣзъ ржцѣтъ на сърбски корректори и словослагателъе.

¹⁾ „Исторія разныхъ словенскихъ народовъ“, часть третья. Въ Виѣнѣ. 1794 г. страница 194.

²⁾ Прѣзъ това врѣме нѣкои отъ тѣхъ само сж промѣнили името *Българинъ* на *Бугаринъ*. Така прѣкаряха сърбитѣ македонската си рая; така и тя е захванала да изговаря своето народно име. — Подобно нѣщо се е случило и на турско врѣме, когато мнозина българе бѣха захванали да се наричатъ *кагуре, кауре*, защото така ги прѣкаряха турскитѣ имъ господаре. За тоя въпросъ, съ който въ последньо врѣме много се занимаватъ сърбскитѣ писателъе, ние мислимъ да обнародваме нѣ-скоро особенъ членъ.